

L'ombra de la sirena

Camilla Läckberg

La Louise va passar la mà pel taulell de la cuina. Marbre italià. L'Erik l'havia triat personalment durant un dels seus viatges de negocis. A ella no li agradava gens. El trobava massa dur. Massa fred. Si hagués pogut triar, ella hauria preferit la fusta; un roure fosc, probablement. Després va obrir una de les portes de l'armari i va topar amb més fredor. Era llisa i lluent i denotava un gust exquisit depurat de sentiment. Ella, en canvi, hauria combinat el roure fosc del taulell amb uns armaris *allmoge* de color blanc i pintats a mà, perquè es veiessin les traces del pinzell. La Louise trobava que aquell estil rústic donava molta vida a les superfícies.

Va fregar amb la mà una de les copes de vi. Eren immenses; un regal de noces dels pares de l'Erik. La va agafar i després la va deixar caure. El vidre es va trencar en mil bocins tan bon punt va picar contra el terra de marbre negre que, per descomptat, també era italià. I és que aquella era una de les opinions que l'Erik i els seus pares compartien: els productes suecs eren tots de segona. Semblava ben bé que les coses, com més lluny les anaves a buscar --deixant de banda Taiwan, és clar--, més bones eren. Va ofegar una rialla, va estirar el braç per agafar una altra copa i, amb molt de compte de no trepitjar els fragments de vidre amb les sabatilles, se'n va anar de dret fins a la garrafa de vi que tenia damunt del taulell. L'Erik es reia d'ella. Segons ell, si un vi no et costava centenars de corones el litre no valia la pena ni tastar-lo. A ell no se li hauria acudit mai torturar les papil·les gustatives amb un vi que costava només dues-centes corones la caixa. De vegades, per prendre-li una mica el pèl, la Louise li omplia la copa amb el seu vi i el feia passar per algun d'aquells vins tan cursis de França o de Sud-àfrica que a ell li agradaven tant. I, pel que es veia, tot i que costaven un ull de la cara, no eren pas més especials que els seus vins de garrafa, perquè l'Erik no notava mai la diferència.

Aquella mena d'actes de venjança inofensius l'ajudaven a suportar la seva avorrida existència i a oblidar que l'Erik, de mica en mica, l'estava allunyant de les nenes, que la tractava com un drap brut, i que no tenia cap escrúpol a l'hora de posar-li les banyes amb aquell coi de perruquera.

Va posar la copa sobre el taulell i se la va omplir fins dalt. La porta d'acer inoxidable de la nevera reflectia la seva imatge i la Louise li va dedicar un brindis.

L'ombra de la sirena. Barcelona: Amsterdam, 2012, 65-66.

Traduït per Meritxell Salvany